

CASEY McQUISTON

SUUTELIN

SHARA

WHEELERIÄ

TAMMI

Sitaatin Jane Austenin romaanista *Emma* sivulla 50 suomentanut
Anne Brotherus.

Sitaatit William Shakespearen näytelmästä *Juhannusyön uni*
sivuilla 62 ja 88-91 suomentanut Matti Rossi.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *I kissed Shara Wheeler* ilmestyi
Yhdysvalloissa 2022 (Wednesday Books).

Copyright © 2022 by Casey McQuiston

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.

Designed by Devan Norman

Suomenkielinen laitos © Outi Järvinen ja Tammi, 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6624-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

CASEY McQUISTON

**SUUTELIN
SHARA
WHEELERIÄ**

Suomentanut

Outi Järvinen

TAMMI • HELSINKI

PEPPERILLE,
PARHAALLE TYTÖLLENI

IT STARTED OUT WITH A KISS...

- THE KILLERS

1

TUNTEJA SHARA WHEELERIN KATOAMISESTA: 12
PÄIVIÄ VALMISTUJAIISIIN: 42

Pitää hajottaa tuo ikkuna.

Yleensä sellainen ajatus vain käväisee mielessä, kun on syystä tai toisesta ääri rajoillaan. Mutta seistessään juuri nyt Wheelereiden ovella Chloe Green on todella valmis lyömään nyrkin ikkunasta läpi.

Kello on 11.27. Hänellä on kolmekymmentäkolme minuuttia aikaa ennen kuin aamupäivän jumalanpalvelus päättyy. Sitten Wheelerit poistuvat Willowgroven kirkosta, jossa he ovat olleet esittämässä mukavia, normaaleja ihmisiä, vaikka heidän tyttärensä teki juuri katoamistempun koulun tanssiaisissa.

Pelkkä tempu se nimittäin oli. Shara Wheeler on takuulla kunnossa, eikä hän ole oikeasti kadonnut. Hän vain tekee

samaa kuin aina: uskottelee olevansa täysin viaton kaikkeen ja lisäksi todella syvällinen ihminen, vaikka tosiasiaissa hän on tylsintä tylsyyttä, mitä tästä umpitylsästä kaupungista löytyy.

Ja Chloe aikoo todistaa sen. Vain hän on tarpeeksi älykäs nähdäkseen Shara Wheelerin läpi.

Chloe oli raatanut koko vuoden, jotta valmistuisi luokkansa parhaana ja saisi etulyöntiaseman jatko-opintoihin, joten tällä kertaa hän oli päättänyt nauttia tanssiaisista. Hän oli kiertänyt viikkokausia kirppareita, kunnes löysi täydellisen asun (mustaa sifonkia ja pitsiä, niin kuin seksikkäällä vampyyrisalamurhaajalla), ja kaiken piti olla täydellistä. Ei tietenkään perinteiseen tyyliin – ei hän halunnut mitään poikaystävää notkumaan vierelle eikä kukkia rintapieleen – vaan juuri hänen tyyliinsä täydellistä. Heidän piti ahtautua koko ystäväporukalla Benjyn autoon, kiljua Lil Yachtyn biisejä kynttilöiden valaisemassa huoneessa ja lysähtää lopulta Waffle Housen pöytään kello yhdeltä yöllä.

Mutta juuri ennen kuin juhlien kuningas ja kuningatar oli tarkoitus julkistaa, hän näki Sharan harppovan hennon vaaleanpunaisessa tyllimekossaan juomapöydän ohi ovea kohti. Chloe oli tarkkaillut häntä koko illan, koska halusi päästä puhumaan hänen kanssaan kahden kesken.

Mutta kun Chloe ehti perässä ovelle, Shara oli jo tiessään. Vaikka oppilaskunnan puheenjohtaja Brooklyn Bennett kutsui Sharaa lavalle ottamaan vastaan kuningattaren kruunun, hänestä ei näkynyt enää jälkeäkään. Kukaan ei varsinaisesti nähnyt hänen poistuvan, mutta hän oli kadonnut. Ja poissa oli myös hänen valkoinen jeeppinsä.

Joten tässä Chloe nyt on, tanssiaisten jälkeisenä aamuna, meikit levinneinä ja hiukset lakasta koppuraisina, ja hän on täysin valmis murtautumaan Sharan kotiin.

Hän huomaa oven lähellä epäilyttävän sileän kiven, johon on kaiverrettu Raamatun sanat: *Mutta minä ja minun perheeni palvelemme Herraa*, ja tietysti sen alta löytyy vara-avain.

Autossa matkalla tännepäin hän mietti, miltä Shara näyttäisi nähdessään hänet ovella. Suurissa vihreissä silmissä olisi ensin totaalisen ällistynyt ilme, ja sitten hän haukkoisi teatraalisesti henkeään, sillä hän oivaltaisi vihdoin viimein, että Chloe on sekä upea että nerokas eikä mene niin vain lankaan. Pelkästään sen hetken voimin Chloe jaksaisi loppukevään. Ja ehkä myös kaksi ensimmäistä opiskeluvuotta.

Mutta kun hän nyt kurkistaa ovesta Wheelereiden valtavaan keittiöön, Sharaa ei näy missään.

Niinpä hän tekee sen, mitä kuka tahansa tässä tilanteessa tekisi. Hän sulkee keittiön oven ja kiertää koko alakerran.

Ei ketään.

Selvä. No, jossain Shara joka tapauksessa on. Ehkä ylhäällä omassa huoneessaan.

Yksi yläkerran ovista on auki, ja sen raosta näkyy beigen ja vaaleanpunaisen sävyinen kylpyhuone. Se on varmasti Sharan käytössä, sillä posliinialtaan reunalla on ruusun tuoksuisia ihonhoitotuotteita ja kynsilakkaa, sitä Sharan tyypillistä sävyä (Essien Ballet Slipper). Chloen pitäisi nyt keskittyä etsintöihin, mutta hän jää silti kynnykselle seisoskelemaan, sillä hänen katseensa on osunut kukalliseen silkkidonitsiin. Hän ei ole nähnyt sellaista ennen, vaikka on lukemattomilla oppitunneilla tuijottanut Sharan takaraivoa.

Sharalla on aina hiukset auki. Se on hänen juttunsa. Mutta ehkä hän nostaa tuolla donitsilla hiukset ylös aina kun puhdistaa kasvot iltaisin.

Tai ihan sama.

Chloe pysähtyy seuraavalle ovelle. Sekin on vähän raolleen, ja siihen on maalattu vaaleanpunainen S-kirjain.

Olisi vale – valtava, koko kaupungin jalkapallobudjetin kokoinen vale – väittää, ettei hän ole koskaan kuvitellut, millaisessa happikaapissa Shara Wheeler viettää vapaa-aikansa. Onko hänellä tankillinen jotain limaa, joka säilöö hänen utuisen täydellisyytensä? Onko hänellä henkilökohtainen kauneudenhoitaja? Mitä Shara Wheeler tekee silloin, kun ei istu Starbucksin pöydässä poikaystävänsä kanssa esittämässä kaupungin kauneinta pariskuntaa tai omassa huoneessaan loihittamassa niitä epäilyttävän hyviä kirjallisuusesseitään? Kuka hän on silloin harvoin, kun kukaan ei katsele?

Sen saa selville vain yhdellä tavalla.

Chloe potkaisee oven auki –

Mutta huone on tyhjä.

Se on mukava, tavallinen huone, kuten olisi voinut arvata. Melkein epäilyttävän persoonaton. Siellä on sänky, vaatekaappi, yöpöytä, kampauspöytä, kirjahylly ja sen jatkeena kirjoituspöytä sekä varjostimellinen jalkalamppu, joka sytytetään kiskaisemalla hopeisesta ketjusta. Ikkunalaudalla on kuivattuja kukkia, kampauspöydällä Burt's Bees -huulirasva simpukan muotoisessa kulhossa, pullollinen syreenintuoksuista vartalosprayta ja pino koirankorville luettuja koulukirjoja. Puuterinsinisillä seinillä on kehystettyjä valokuvia

Sharan perheestä, poikaystävästä ja ystäväjoukosta, joka on oikeastaan vain täysin identtinen parvi teräviä kyynärpäitä, kuohkeita hiuksia ja täydellisiä Glossier-kasvoja.

Missä se Glossier-parvi nyt on? Ilmeisesti hoitelemassa krapulaansa. Yhtäkään Sharan ystävää ei näy täällä etsimässä johtolankoja. Juuri sellaisia ovat suositut tyypit: heidän välillään ei koskaan ole samanlaisia tulessa karaistuja siteitä kuin niillä, jotka ovat joutuneet elämään omaa omituista queer-elämäänsä pienessä kaupungissa keskellä ahdasmielistä Alabamaa. Jos Chloe yrittäisi samanlaista katoamistempua, kokonainen kolonna Shakespearesta kiinnostunutta homonuorisoa lähtisi saman tien kaupungille potkimaan ovia.

Miksei Shara ole täällä?

Chloe kiristelee hampaitaan ja aloittaa sitten kirjoitus-pöydästä.

Hän ei näköjään pääse kuulustelemaan Sharaa, mutta täältä saattaa kuitenkin saada vihjeitä. Hän tutkii pöydän jälkeen hyllyt ja etsii *Gone Girl* -kalenterista paljastavia merkintöjä kuten ”kamat kasaan” tai ”lavasta Chloe murhaajaksi”. Mutta hän löytää vain yliopistojen esitteitä ja rasiällisen vaaleanpunaisia kortteja, joiden yläkulmaan on painettu Sharan nimikirjaimet – niihin on kai tarkoitus kirjoittaa kiitokset kaikille niille rikkaille perheille, joilta alkaa pian sataa sekkejä onnittelukorttien välissä. Roskiksessa ei ole yhtään revittyä ja rypistettyä päiväkirjan lehteä, vaan ainoastaan jonkin huulikiillon kartonkipakkaus.

Korurasiasta ei löydy mitään sen paljastavampaa. Kaapissa on vaatteita, huolellisesti hyllylle järjestettyjä kenkiä,

kaksi iltapukua siististi pukupusseissa. (Siis kuka käyttää pukupusseja?) Alusvaatelaatikko näyttää puolityhjältä, joten yksinkertaisia, terälehdchenkeveitä juttuja on otettu mukaan ainakin viikon tai kahden varalta. Siististi pedatulle vuoteelle, norsunluunvaalean päiväpeitteen päälle on laskostettu Harvardin teepaita. Ettei vain kukaan unohtaisi, että Shara pääsi juuri siihen kouluun johon halusi, vaikka hänet olisi otettu käytännössä kaikkiin muihinkin varteen-otettaviin yliopistoihin koko maassa.

Chloe pihahtaa hampaittensa välistä. Huoneessa on vain täysin tavallisia esineitä, jotka kuuluvat täysin tavallisen tytön elämään.

Hän kumartuu kampauspöydän ääreen ja avaa laatikon. Lähes saman sävyiset neutraalin vaaleanpunaiset huulikiil-
lot on järjestetty siistiin riviin. Suurin osa niistä on käytettyjä, sillä tarrat ovat kuluneet ja osittain irronneet, mutta rivin päässä on yksi aivan uusi, niin täysi ja kimmeltävä, että sitä on käytetty korkeintaan kerran. Hän tunnistaa merkin roskiin heitetystä pakkauksesta.

Hän avaa korkin, ja tuoksu iskee aivan yhtä lujaa kuin ensimmäiselläkin kerralla. Vaniljaa ja minttua.

Silloin ikkuna avautuu.

Chloe kiroaa, kyyristyy ja ryömii pöydän alle.

Ikkunalaudalle ilmestyy kaksi mustaa Vansia, ja niiden perässä seuraa poika revityissä farkuissa ja flanellipaidassa. Hän pysähtyy – Chloe ei näe hänen kasvojaan, mutta keho kääntyilee niin kuin hän varmistaisi että tie on vapaa – ja hyppää sitten sisään.

Tummissa kiharoissa on toffeenvärisiä raitoja, iho on

vaaleanruskea, nenä pitkä ja suora, leuka sekä jämäkkä että siro, kuin hauenluuta.

Rory Heron. Komea, synkkäilmeinen paha poika, kuin suoraan 90-lukulaisesta teinidraamasta, mutta vaatimaton pikkukaupungin versio. Koulussa hän on melko matalaa sosiaalista kastia, mutta muiden skeittarihuligaanien joukossa sentään unelmien poikamies. Chloe ei ole koskaan ollut hänen kanssaan samalla kurssilla, eikä häntä kuulemma muutenkaan juuri koulussa näy.

Hän seuraa, miten Roryn katse kulkee samoja reittejä kuin hänen oma katseensa hetki sitten kulki – tutkii kamppauspöydän, vuoteen, seinällä roikkuvat kuvat. Kun Rory huomaa potkaisseensa kuivuneen kukkakimpun ikkunalaudalta, hän nostaa sen varovaisesti ylös, tutkii hetken kurtistuneita nappuja ja asettaa sen sitten takaisin paikoilleen. Chloe siristää silmiään. Miksi Rory Heron ilmestyi Sharan huoneeseen koskettelemaan kukkasiasia?

Sitten Rory kääntyy katsomaan kirjoituspöytää, huomaa Chloen ja kirkaisee.

Chloe ponnahtaa jaloilleen ja nostaa käden hänen suulleen.

”Hiljaa”, hän sihahtaa. Näin läheltä näkee, että Roryn silmät ovat pätkinänruskeat ja ammollaan kauhusta. ”Naapurit kuulee.”

”Mä olen se naapuri”, Rory sanoo, kun Chloe laskee kätensä.

Mielessään Chloe yrittää jotenkin saada hänet sopimaan tämän hienon asuinalueen takakireään tunnelmaan. ”Siis asutko sä täällä?”

Rory mulkaisee häntä. ”Enkö mä näytä siltä, että mulla olisi varaa?”

”Sä näytät siltä, että mieluummin kuolisit kuin asuisit täällä”, Chloe sanoo.

”Se ei todellakaan ole oma valinta”, Rory vastaa edelleen vihaisen näköisenä mutta kuitenkin vähän eri sävyyn. ”Sä oot – Chloe, eikö niin? Chloe Green? Miksi sä olit Sharan pöydän alla?”

”Miksi sä kiipesit Sharan ikkunasta sisään?”

”Sä ensin.”

”Mä – tota”, Chloe änkyttää. Rory onnistui säikäyttämään hänet niin, että osa raivosta laantui, eikä hän enää oikein osaa selittää. Kasvoja alkaa kuumoittaa, mutta hän pakottaa punastuksen pois. ”Mä kuulin, että se häipyi viime yönä.”

”Niin mäkin kuulin”, Rory vastaa hartiat lypsyssä. Hän kuulostaa samalta kuin näyttääkin, vastentahtoiselta ja harmitun välinpitämättömältä. ”Olitko sä – tiedätkö sä missä se on?”

”En. Mä vaan – no, mä halusin nähdä, onko se oikeesti häipynyt.”

”Joten sä murtauduit sen taloon”, Rory sanoo laimeasti.

”Mä tulin kyllä avaimella!”

”Joo mutta se on silti kotirauhan rikkomista.”

”Toi on täyttä paskaa.”

”Okei, luvaton oleskelu yksityisalueella.”

”Minkä rikoksen itse teit, kun kiipesit sisään ikkunasta?”

Rory on hetken hiljaa ja tuijottaa Vansiensa kärkiä. ”Se on vähän eri juttu. Shara kertoi mulle, että ikkuna ei ole lukossa.”

”Toi ei ole mikään kutsu.”

”Hemmetti, enkö mä jo sanonut, että mä asun tossa naapurissa. Ihmiset nyt vaan pyytää naapureita pitämään paikkoja silmällä, kun ne itse on poissa.”

”Ja sitäkö sä nyt teet?”

”Tulin katsomaan, onko se kunnossa.”

Chloe tuijottaa häntä epäileväenä. ”Mä en ole kirjaimellisesti ikinä nähnyt sua juttelemassa Sharan kanssa.”

”Ethän sä edes tunne sitä”, Rory puolustautuu. ”Mitä sä täällä teet? Mitä sä tästä välität?”

Niin, miksi hän välittää? Koska hän ja Shara ovat kilpailleet keskenään joka ikinen päivä koko high schoolin ajan eikä hän ole ikinä tahtonut näin kovasti voittaa. Hän haluaa saada parhaan todistuksen, ja ihan yhtä paljon hän haluaa, että Shara Wheeler jää toiseksi. Koska yleensä Shara Wheeler saa kaiken mitä keksii haluta.

Ja jos Shara on todella kadonnut, siitä tulee luovutusvoitto, eikä Chloe sellaista tahdo.

Sitä paitsi kaksi päivää ennen iltapäivätunteja B-rakennuksen hississä Shara otti häntä äkkiä käsivarresta, veti lähemmäs ja suuteli niin, että hän unohti kokonaisen opintojakson verran ranskaa. Eikä Chloella ole mitään käsitystä, miksi.

”Mitä itse välität?” hän kivahtaa Rorylle.

”Koska mä – mä tajuan sitä, käsitätkö? Sen typerät ystävät ei tajua sitä yhtään, mutta mä tajuan.”

”Aaa, sä tajuat sitä.” Chloe muljauttaa silmiään. ”Sen takia sä lähdit vetämään etsintäpartiota.”

”Ei, kun –”

”No miksi sitten?”

Seuraa jälleen hiljaisuus. Rory vaihtaa painoa jalalta toiselle, mutta sitten hän huomaa jotain kirjoituspöydällä. Hän kohottaa tummia kulmiaan ja sanoo: ”Ton takia.”

Vaaleanpunaisessa paperitelineessä on viattoman näköinen kirjekuori, ja sen päälle on Sharan viistolla käsialalla kirjoitettu Roryn nimi.

Siis Roryn nimi?

Rorylla on pitemmät kädet, mutta Chloe ehtii ensin. Hän nappaa kirjekuoren, repii sen auki sormellaan, vetää ulos vaaleanpunaisen, nimikirjaimilla merkityn kortin ja lukee siististi kirjoitetut sanat ääneen.

*Rory,
kiitos suudelmasta. Jos kuvittelit, että mä en näe sua,
olit väärässä.*

XOXO
Shara

*PS peach100304
PPS Käske Smithin tarkistaa luonnokset. Chloen pitää
tajuta loput.*

”Suutelitko sä sitä?” Chloe tivaa.

Rory näyttää siltä kuin valmistautuisi nyrkiniskuun, ja se voi olla täysin aiheellinen pelko siinä vaiheessa, kun Sharan poikaystävä saa tietää tästä. ”Ei, vaan se suuteli mua!”

Raivo palaa hetkessä takaisin täydellä roihulla, ja Chloe ärähtää: ”Milloin?”

”Eilen illalla. Ennen tanssiaisia?”

”Ja paikka?”

”No... huulet?”

”Maantieteellinen paikka, Heron.”

”Ai. Se tapahtui meidän katolla.”

Shara suuteli Rorya. Ja nyt Rory seisoo täällä, tässä huoneessa, ja puolustautuu Chloen hyökkäykseltä, koska – ei helvetti.

Rory on rakastunut naapurin tyttöön. Siitä tässä siis on kyse. Miten raivostuttavan ennalta arvattavaa.

”Älä kuule innostu liikaa”, Chloe sanoo. ”Shara suuteli myös mua.”

Rory tuijottaa häntä. ”Lopeta.”

”Se on totuus. Koulussa perjantaina.”

Rory puristaa silmät kiinni ja haroo hiuksiaan, mutta keskeyttää saman tien jotta ei liikaa sotkisi sopivan sotkuisesti aseteltuja kiharoitaan.

”Okei, nyt tässä” – hän viittaa kädellään heitä kahta ja koko huonetta – ”on paljon enemmän järkeä.”

Kiusaantunut hiljaisuus valtaa huoneen, vähän samalla tavalla kuin urheilijapoikien keholliset hajut valtaavat koulun aina liikuntapäivien aikana. Chloe paljastaa hampaansa ja aikoo juuri rikkoa hiljaisuuden –

Ovi avautuu alakerrassa.

”Paska.” Hän vilkaisee yöpöydällä olevaa kelloa: se on 12.13. Roryn takia hän menetti kokonaan ajantajunsa.

”Sun täytyy tulla tätä kautta”, Rory sanoo ja lähtee ikkunaan kohti.

”Hiton Shara Wheeler”, Chloe mutisee ja säntää ikku-

nasta ulos sellaista vauhtia, että on vähällä astua tikkaiden ohi.

Kun he molemmat ovat maan kamaralla, Rory nostaa tikkaat laihalle olalleen ja yrittää kömpelösti kantaa ne aidan luo. Nätti naama kukkakepin päässä, siinäpä Rory Heronin fyysinen olemus. Chloe tajuaa hyvin, että tämä ”kuuma, pahantuulinen poika soittamassa kitaraa parkki-paikalla” -konsepti tepsii alempien luokkien tyttöihin, mutta näyttää aika ankealta kun sama tyyppi yrittää nostaa jotain.

”Annas tänne”, hän sanoo ja hapuilee otetta tikkaiden toisesta päästä. Rory murahtaa tyytymättömänä mutta ei vastustele.

He kiipeävät Roryn takapihalle, joka on aivan yhtä moitteeton ja vehreä kuin muutkin pihat. Tätä ennen Chloe ei ole koskaan nähnyt asuinalueita, joka on tällä tavalla kasvanut varakkaiden ihmisten suosiman country clubin ympärille. Koko alue on eristetty muusta kaupungista aidalla, ja portilla seisoo vartija niin kuin golfferhon vahtimestari. Päästäkseen sisäpuolelle Chloen piti teeskennellä olevansa jonkin perheen lastenhoitaja.

”Voihan helvetti”, Chloe sanoo ja pyyhkii silmiään, vaikka hänellä on vielä eiliset meikit naamassa. Kämmentensä tulee mustia raitoja. ”Mitä se persikkajuttu tarkoittaa? Vies-tissä oli *peach* ja jotain numeroita.”

”Ei aavistustakaan”, Rory vastaa.

”Siinä tapauksessa me etsitään Smith huomenna koulussa ja katsotaan, tietääkö se.”

Rory irvistää. Naurettavaa, että hän jaksaa tässä aida-

tussa onnelassakin esittää jotain indie softboy -kapinalista.

”Me? Haluatko sä tosiaan kertoa Smithille, että sä suute-
lit sen tyttöystävää?”

”Haluatko sä tosiaan saada selville, mitä Shara meinaa?
Ja missä se on?”

”Miksi me ei vaan odoteta, että se palaa. Kysytään siltä
itseltään.”

”Miksi sä oletat, että se palaa lähiaikoina?” Chloe intää.
”Mitä jos sillä on vaikka – vaikka joku salainen kaksois-
elämä jossain toisessa kaupungissa tai joku sugar daddy tai
jotain? Mitä jos se ei palaa ollenkaan ennen kuin kouluvuosi
päättyy ja me lähdetään opiskelemaan? Mitä jos se häipyi
lopullisesti? Haluatko sä koko loppuelämäsi miettiä, miksi
helvetissä Shara Wheeler suuteli sua?”

Rory on siristänyt silmiään koko ajan enemmän, ja
Chloen purkauksen jälkeen hän hymyilee vinosti. ”Se on
tainnut tosiaan saada sut koukkuun.”

”Moi”, Chloe sanoo ja kääntyy pois päin. ”Mä hoidan tän
yksin.”

”Odota”, Rory huikkaa perään.

Chloe pysähtyy.

”Mihin aikaan huomenna?”

”Heti aamusta”, Chloe sanoo. ”Eka tunti on jalkapallo-
fysiikkaa.”

”Selvä.” Rory lähtee saattamaan hänet portille. ”Mä me-
nen tästä tekemään kuolinsiivouksen.”

”Mikset sä hakenut kevään musikaaliproduktioon, kun
olet noin dramaattinen.”

”Ei hirveästi napannut.”

He seisovat siinä, Chloe kilisyyttää avaimiaan ja Rory näyttää siltä, että voisi minä hetkenä hyvänsä puhjeta suoltamaan depressiivistä runoa Sharasta. Tai mistä sitä tietää, mikä häntä vaivaa. Alkaa huolestuttavasti vaikuttaa siltä, että Chloe on joutunut maailman kamalimpaan ryhmätyöhön, eikä ole kovin todennäköistä, että Smith Parker hirveästi parantaa tilannetta.

”Tota.” Chloe rykäisee. ”Ehkä sä voisit... pitää tän omana tietonasi. Siis että Shara suuteli mua. Mä en tiedä, olisiko mun pitänyt... no, kuitenkin. Sitä ei ehkä kannata levitellä koululla, ellei Shara itse päätä kertoa.”

Rory pudistaa päätään. ”En mä aikonutkaan puhua siitä kellekään.”

Tyytyväisenä Chloe kohottaa leukansa, kiepahtaa ympäri ja työntää portin auki. ”Nähdään siis huomenna koulussa. Paras ilmestyä paikalle. Mä tiedän, missä sä asut.”

”No nyt mä en uskalla jättää tulematta”, Rory sanoo ja heilauttaa kättään yrmeän näköisenä. Chloe sulkee portin ja jättää Roryn sen taakse murjottamaan.

Chloe kävelee Heronien etupihan poikki ja kääntyy puiden takaa kadulle. Hänen autonsa odottelee lähellä melko överiä suihkulähdettä, jossa on erittäin ruma delfiini.

Vasta autossa hän antaa itselleen luvan rentoutua, koska hän yleensäkin rentoutuu vain ollessaan yksin. Hartiat valahtavat. Avaimet putoavat kädestä auton lattialle. Pää painuu vasten rattia. Kojelaudalla pieni japanilainen onnenkissa heiluttaa välinpitämättömänä tassuaan.

KAIKKI ALKOI
SUUDELMASTA...

Hauska ja rohkea
queer-romaani sääntöjen
rikkomisesta, ihmissuhde-
kiemuroista ja rakkaudesta,
joka löytyy odottamat-
tomista paikoista.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-6624-4